

Зашто волим Бујановац?

Па волим га, а и сам се верујте питам зашто!?

Није ми понудио ниједну од оних већих ствари до којих ми је икад било стало. Желео сам током целокупног основног образовања да упишем гимназију, а уписао сам економску школу, једину у граду. Желео сам и да се професионално бавим рукометом, али су ме лоши услови у клубу демотивисали. Желео сам још и свој аутомобил за пунолетство, али нисам га добио. Ништа од тога ми се није остварило.

Већина вас би се сложила, а слажем се и ја са вама да Бујановац као Бујановац нимало није крив ни за шта од наведеног. Крива је лоша материјална и финансијска ситуација. И у праву сте! И ја сам у праву! Али, не заборавите да за успех велику заслугу носе широке могућности, којих нажалост мој град нема.

Прескочимо метрополу Београд и осврнимо се на то да на пример живим у Нишу, па макар и у Врању. Више је школа, више рукометних клубова, више понуда за посао.

А кад смо код посла, неизоставно је да додам да ниједан од чланова неколико генерација моје породице никада, али никада није био запослен ни у једној бујановачкој графици, нити је радио као конобар у неком кафићу, а камо ли у некој државној институцији. Ни за мене вевратно неће бити радног места. Немам стричеве на положајима. Не, немам ниједног рођака запосленог у Бујановцу.

Свакодневно суочен са породичним причама о кашњењу на посао због даљине пута до истог и непотребног губљења времена које се код сваке нормалне особе у нормалном граду рачуна у „слободно време“, питам се каква ме будућност очекује овде!?

Жеље су једно, могућности друго. Да, знам. Али, Бујановац не нуди могућности, не даје изборе.

Чуо сам да млађи становници великих градова, па и они старији постављају једни другима питања типа „Колико минута имаш до шкколе“, а ови одговарају „пет“, „десет“, „око двадесет пет“... Кад би само знали да ја за тих само „пет“ обиђем цео град и већ на почетној тачци постављам следеће питање „А где сад да одем!?!“.

Ето схватили сте, Бујановац је много мали град, са премало могућности и још мање перспективе.

Сада, после ових редова, тек сада не знам зашто сам уопште на почетку написао да не знам зашто га волим, а тек да ли га уопште волим.

Мислим да га не волим ни мало. Волим само људе у њему. Разне људе, разних ћуди, боја, нација...

Стефан Дејковић